

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rais Cuba y Puerto-Rico 16 rais, Etranger, 18 rais.

CRÓNICA.

EMPRE passa lo mateix.

Lo debat polítich! Sembla que 'l món tinga de caure: s' entaula 'l debat polítich y 'l temut terremoto s' esbafa ab uns quants dias de xerrameca.

Vaya una manera de fer discursos! Qualsevol diria que 'ls mals d' Espanya han de curarse ab *jarabe de pico*.

Y 'ls diputats, sense distinció de matisos; los diputats de la dreta, 'ls de l' esquerra y 'ls del centre 's fan la competència, á qui més pot aguantar l' alé.

Hi ha pares de la patria que tenen corda per un' hora: n' hi ha que 'n tenen per duas horas, per tres, per quatre y fins per mitja dotzena de horas. Una vegada s' engega 'l disparador no paran fins que han acabat la corda.

Llavors se deixan caure sobre 'l banch, suats, ronchs y assedegats. Sobre tot assedegats.

Y 'l país quin bè 'n reporta?

Cap enterament: lo país paga 'l heure.

Cada vegada que s' entaula un debat per l' istil surten á relleuir las mateixas ideas de sempre, expressadas en la mateixa forma per no dir ab las mateixas paraulas.

Sutilesas y circumloquis... veritats disfressadas de mentidas y mentidas disfressadas de veritats... afany dels que menjan y defensen la tallada; y afany dels que dejunan y voldrien apoderarse'n... molta tauromaquia, molts *quiebros* y molt capot... molt circo equestre, molts equilibris y de tant en tant algunas planxas... Aixó y res més es un debat polítich al us del dia.

Un passatemp més ó menos entretingut per part dels que l' executan y del tot indiferent al país, que al contemplar la rahó postergada y l' habilitat triufant, está ja mitj cuyt de aquesta classe de simulacros.

Algun periódich, fentse eco del general disgust, demana que 's posi terme á un espectacle que fa dels polítichs espanyols los homes més xarraires de la terra; mes algú creu qu' es impossible que aixó s' acabi.

Jo, francament, no hi veig més que un medi y 'm pendré la llibertat de indicarlo:

Entre las varias condicions que s' exigeixen al ciutadà que aspira á representar en las Corts algun districte, n' hi posaria una sobre de totes: «Sols podran ser diputats de la nació, 'ls sòrts y muts de naixensa.»

Potser lo país passaria 'ls mateixos treballs que ara; pero de mal de cap no podrian fern'hi, y alguna cosa guanyaria.

L' anunci de que 'l ministre de Hisenda tracta de

arrendar la renta de tabacos á una empresa particular, ha caigut com una bomba entre las cigarreras.

Se parla ja de manifestacions públicas, de demanar que la cosa no 's tiri endavant, y en ú tim cas d' exigirho, com ellas saben ferho en los moments solemnes. Perque han de saber que 'l *sexo débil* representat per aquell gremi, es més fort que un escanya-pits.

Las cigarreras! ¡Burrangos! ¡Qui será capás de plantar cara á las amassonas de la fábrica de tabacos!

Més de una vegada s' ha tracta de millorar en benefici de l' Hisenda, l' elaboració dels cigarrillos, instalant máquinas qu' en tots los paissos del món, fan millor feyna y més barata. Donchs aixó no ha sigut possible ferho á la fábrica de Madrid. Las máquinas van ser destrossadas y l' inventor de las mateixas ab una mica més hi paga 'l *pato*.

Las cigarreras s' han posat al cap que 'ls *cigarrillos* tenen de ferse ab los ditets y ningú las tréu d' aquí. Avuy dia tot pot ferse en máquina, tot enterament, menos los *cigarrillos*.

No n' hi ha prou ab que 'l tabaco siga un monopoli del Estat; es precis que l' elaboració siga un monopoli de las cigarreras... Y aixó sí, per lo demés que visca 'l libre-cambi, mal que s' ensorri l' industria catalana!

Ara com ara en l' expectativa de que una empresa particular prenga al seu càrrech la renta del tabaco, las cigarreras que veuhen que 'l negoci no t'è entran-yas, s' alarman y protestan.

—¿Qué menjarém, preguntan, quan las máquinas treballin y nosaltres quedém en vaga?

Aixó es lo que deyan los obrers catalans, ab més rahó qu' ellas, quan los tractats de comers fets en exclusiu benefici de las nacions estrangeras, amenassavan l' existencia de la industria fabril que á tantas familias sustenta.

Y cuidado que 'ls obrers catalans no cridavan contra l' instalació de una máquina qu' es sempre un element de progrés, sinó contra algunas midas desacertadas y antipatrióticas que sense profit de ningú, amenassavan ab portar la ruina y la miseria á una de las regions més treballadoras de la Peninsula.

Fa poch dias lo general Moltke s' alsava tot alarmat y reconeixent los grans progressos realitzats per l' exercit francés, donava la véu d' alarma, y deya qu' era necessari esquivar la grua.

Los ventsuts de Sedán s' han fet forts y robustos á favor del régimen republicá, qu' es de tots los coneguts fins ara, 'l més higiénich, y 'l vell Moltke contempla un perill y dona la véu de alerta.

La moral alemana pot representarse ab lo següent exemple:

—Tinch un vehi, al qual vaig ferli temps endarrera una picardia, prenentli dos llensols, prevalgut de que jo era més fort qu' ell. Lo vehi calla y s' entrega á la gimnástica: ja 'ls brassos li fan bola y al millor dia será capás de demanarme comptes. ¿Qué haig de fer? Esperar que vinga la nit, apostarme en una cantonada, y quan passi, tirármeli á sobre y reventarlo.

¡Oh santa moral de las nacions modernas! ¡Y que n' ets de consoladora!

L' home particular que proclamés una doctrina per

l' istil sería un sér despreciable, y 'l dia que la posés en planta se 'n aniria á presiri.

Entre las nacions, en cambi, tot es permés y la que pèga primer pèga dos cops.

Ara tot es sapiguer si la Fransa deixarà pegarse.

P. K.

REVELACIONS.

AVIA fumat dos puros y llegit de cap á cap tot un article del *Brusi...* ¡que m' havia de succehir!

Lo qu' era natural; que vaig adormirme com un fusionista, es á dir, com un benaventurat.

Tot just Morfeo havia cubert ab son vel misteriós la meua vista—aixó no es en vers, encara que ho sembli,—se 'm presenta subitament al meu davant un personatge d' estrambótica fisonomia...

Ulls extraordinariament oberts, cara angulosa, barba de cabra...—Ja sè qui es, vaig pensar: es en Martínez Campos.

Y com si l' altre hagués llegit lo meu pensament, va apressurarse á replicar:

—Pues t' equivocas; soch lo diable.

¡Diable! vaig dirme entre mi; ¡qué voldrá ara aquest home? Potser vé á demanarme alguna cosa; potser...

—No, no t' alarmis—va prosseguir lo fulano endavant com sempre lo que jo pensava;—no vinch á demanarte res; al contrari, vinch á donarte...

—¡Cóm!

—Vinch á donarte noticias, á ferte revelacions de suma importancia.

Ja vaig fe 'l cap més viu: aixó de sentir revelacions de suma importancia, sobre tot de boca del diable, que acostuma á estar enterat de moltes interioritats que 'ls mortals rasos ignorém, va excitar vivament la mèva natural curiositat.

—Diguéu, diguéu, bon...

Li anava á dir *bon home*; pero 'm vaig contenir, per pòr de que no fés alguna atrocitat, prenentho per un insult: lo diable es molt susceptible d' inflamarse. ¡Cóm qu' es de sofre!

—Has de sapiguer—va comensar lo dimoni—que á Madrid á horas d' ara no s' entenen...

—¡Si totes las revelacions son com aquestal.. Ja fa dias que ho sè aixó.

—¡Calla, desventurat! Tú 't pensas sapiguerho perque 't miras las cosas snperficialment. ¿Sabs qué fa en Sagasta en aquest instant?

—Lo de sempre: res.

—Pues t' equivocas monumentalment. En Sagasta está dictant las sèvas últimas disposiciones.

—¿Qué 's vol morir?

—Politicament, sí: posat entre la dreta y la esquerra y obligat á inclinarsé al un cantó ó al altre, prefereix caure de nassos, es dir, de *frente*.

—Ah, sí? Y després deurá pujar la esquerra.

—No senyor.

—Donchs la dreta.

—Tampoch.

—Donchs ¡qui? veyám.
 —En Martos: don Cristino será nombrat heréu universal de don Praxedes.
 —Miréu que 'n Martos es massa petit per carregar ab un pes parecut.
 —Tindra camálchs que la ajudarán. En Becerra, en Salamanca y tres ó quatre homes de forsa per l' istil.
 —¡Brava situació! 'M sembla que no n' hi ha ni per vuyt dias...
 —¡Que sabs tú! N' hi haurá per tots los dias que 's necessitin fins que hajan fet las inconveniencias y tonterias que 'n Canovas vol que 's fassin.
 —¡Hotal ¡també hi entra en Canovas en aquest lio?
 —Per supuesto. Don Anton heredera á n' en Martos quan aquest s' haja suficientment embolical y no puga sortirse del pantano.
 —Escolteu: y en Martínez Campos ¡quin pito hi tocará en tot aixó?
 —No hi tocará cap pito, sinó 'l violón: es l' únich instrument que coneix.
 —Pero voleu dir que la sèva espasa...
 —¡La espasa de don Arseni! No hi ha cuydado; ja no la treura may més de la vayna: si un dia vol probarho, no podra: se li ha rovellat dintre.
 —Bueno: heu dit que en Canovas hereda á don Cristino: ¿y que més?
 —Don Anton tornarà á empunyar la tralla, y 'l carro del país continuarà caminant pèl pedregal.
 —¡Sí! Y no veyeu que llavors també es fácil que 'l país s' empipi y...
 —¿Y que?
 —¿Y qué?
 —Y ho envihi tot al diable.
 —¿A mit Jo no ho voldré: no 'n carrego de trastos d' aquestos.
 —¿Qué succebirá pues llavoras?
 —¿Que? Escolta.—
 Y acostantsem á l' orella, anava á ferme l' última revelació, quan ab l' endiablada escalfor que la sèva boca despedia, vaig despertarme repentinament.
 Com compendran, jo vaig sentirho moltíssim y crech que á vostres los passarà 'l mateix.
 Pero no 's desanimin; ho sabré tot; ja hi prés las mèvas midas
 Avuy tornaré á fumar dos puros dels més dolents y llegiré un altre article del *Brusi*.
 A veure si m' adormo c. m. l' altre dia y torna á venir lo diable á contarme lo que se li va quedar al pap.
 En probar no s' hi pert res.

FANTÀSTICH.

BATALLADAS

OSAS que se senten en plena situació monárquica.
 Quan gorbrenan los conservadors, los fusionistas diuen:
 —Lo govern conservador es un perill per la monarquia.
 Quan gorbrenan los liberals, diuen los conservadors:
 —La monarquia corre perill porque 'ls fusionistas gorbrenan.
 De manera que ni ab los uns ni ab los altres la monarquia está segura.
 ¡Qui sabs! Pòssè si cridessen als republicans... Llavors al menos de la monarquia no se 'n parlaria.

S' ha publicat ja 'l nou drama del Sr. Roca y Roca *Lo Bordet*, que cada nit que 's posa en escena li val un nou triunfo. Avuy, dissapte, 's dona del mateix la sexta representació.
 L' exemplar, magníficament imprés, se ven á dos pessetas en la llibreria de Lopez.

El *Bizco*, *Melgares*, *Frasco* y el *Portugués* continúan las sèvas hassanyas per Andalusia.

Fa poch dias van presentarse á un propietari demanantli, aixó si ab *bons modos*, la cantitat de mil duros. Veyent que no 'ls esquitxava van amenassarlo de mort; pero ab *bons modos*. Y una vegada van tenirlos, van retirar-se; pero ab *molts bons modos*.

Y 'l govern tant tranquil.
 Francament, per haver de veure aquestas cosas, valdria molt més que 'l govern dongués un empleo á aquestas quatre fulanos.
 Podria nombrarlos comissionats de apremis.
 Lo govern, si vol diners ha de vendre las fincas, dels contribuyents, y ells sense necessitat de acudir á tals extrems ne troban sempre.

D. Pio Gullon tractava d' enfilarse á las barbas de 'n Sagasta; pero aquest passants 'hi la má, va agafarlo ab lo dit gros y l' indice y vá espolsarse'l.
 Y D. Pio al veures á terra, va demanarli perdó, ab

una véu tant trista y compungida que fins las pedras s' enternian.

¡Ay Sr. Gullon! ¡Y qué bè li está 'l nom de Pio! Pio... pio... pio... Com los aucells quan pidolan.

En Moret ha fet la gran planxa del sigle.

Havia dit en Cánovas que vá abandonar lo poder als fusionistas temerós de que aquestos adoptessin certa actitud contraria als interessos de la monarquia.

Y en Moret hi vá caure de plá, dibent que si no l' Estat major, las massas del partit liberal, tal vegada s' haurian fet republicanas.

En Romero Robledo va prevaldres de aquesta relliscada per dirli:

—Mestre una de dos: ó bè hauriau hagut de seguir á las massas, fentvos republicans com ellas. ó bè, 'us hauriau quedat sols, sense significació é imposibilitats de ser útils á la Monarquia.

D. Segimon devia pensar:—Atipam y digam *Moret*.

Perque aixó si, está probat.

Lo partit liberal no sab defensar la Monarquia sinó de una manera.

Menjant del presupuesto.

Hem rebut la visita de un nou periódich titolat *El Tribuno*, que d' ara en avant veurá la llum á Barcelona, per haverse trasladat aquí son director lo distingit escriptor D Eloy Perillan Buxó á qui torném lo cortés saludo que dirigeix á la premsa de Barcelona, y á Catalunya en general.

Lo Sr. Perillan Buxó es un escriptor de talent, que no duptém sabrá ferse rollo en nostra ciutat, admiradora sempre de las personas que valen.

Segons sembla 'l govern tracta de arrendar la renda de labacos.

O siga 'l dret d' envenenar als espanyols.

Lo govern ni s'iquiera vol pendres la molestia de matarnos

Fará que 'ns matin per contracte.

Un telégrama urgent de la premsa associada:

«S' assegura que l' Academia de Sant Fernando desaproba per quatre vots contra tres, la projectada reforma dels carrers de Barcelona.»

Los catalanistas necessitavan un nou argument contra la centralisació abrumadora, y l' Academia de Sant Fernando es tant generosa que s' encarrega de darse'l. M' agradara saber en que 's funda la tal Academia per oposarse á una necessitat de la capital catalana.

Perque aquest afany de intervenir en tot, me posa en roda.

Ara mateix tinch de fer cambiar una rejola del menjador de casa y tinch por de que se m' hi oposi la famosa Academia de Sant Fernando.

Hora seria ja de que aquestas corporacions cambiesen de nom.

Per mi ja no mereixen titularse Academies, sinó Epidemias.

¡No 'n causan poch de estragos!

Ja está bèn posada *La Epoca*.

Encara no ha pogut pahir los *banquetes* que 'ls francesos donan á n' en Castelar.

Cada nou dinar que 's dedica á don Emilio es una nova indigestió pèl diari madrilenyo.

¡Quinas raras!

Sembla mentida que á un home se li indigestió lo que un altre menja.

Aquí s' está repetint aquell lance tant xocant: en Castelar va fumant y l' *Epoca* va escupint.

CARTAS DE FORA.—Continuém rebent queixas del mal servey de la linea de Manresa á Berga. Uns pasatjers que 'l dia 28 de novembre arribaren á la estació de Navá, no van trobar ningú á la estació per despatxarlos. Sort van tenir del conductor que 'ls vá permetre pujar, sinó 's quedavan en terrar.

Los carlins de Sant Hipólit de Voltregá han fet un parell de sortidas á fora, ab motiu del restabliment de 'n Jaumet. Al tornar de Vinyolas ahont visitaren al rector qu' es l' ex-cabecilla Galcerán donaren crits de ¡Visca Carlos VIII! ¡Visca D. Jaume! y ¡Morin los liberals! ¡No hi ha ningú per aquella comarca que 's cuidi de posarlos bossal!

Fa poch dias morí un individu de una familia de Vallromanias, dueny de un ninxo, y 'l rector s' empenyava en que n' adquirís un altre qu' ell havia fet construir. Per tot arreglo la familia del difunt tingué de donar 4 duros al dit rector, y per obra y gracia de aquest quatre duros s' arreglá la cosa. ¿Qué tal? ¿Qué 'ls sembla?

Recomaném al bisbe Catalá las prédicas que s' están fent á Sant Feliu de Llobregat. Segons se 'ns comunica lo predicador diu cosas tant crespas, qu' es qüestió de posarse á tussir y á estornudar porque la gent de bè no las senti y s' escandalisi.

... A Alcover hi ha hagut un escándol de ca 'l Ample. Passava una professo pèl carrer Major, y 'l rector, empenyat en que un noy de 15 anys se descubris, va perseguirlo fins al interior de una taberna, ahont tocavan tres guitarras, y cego d' ira va omplirlo de trompadas y còssas. La mestressa de la taberna vá protestar contra aquell desenfreno y una beata vá fers'hi á bofetadas, armantse una marimorena, que n' hi havia per llogarhi cadiras. Inútil es dir que ab aquestes espetacles la religió adquireix una forsa que ni l' esperen de ví de 35 graus. Al rector de Alcover, al menos, la religió li ha pujat al cap.

ALEMANIA Y FRANSA.

Fent lo pagés, xano xano, la Fransa 's va revitant, pensant sempre ab la *revanche* y mirantse 'ls alemanys. Treballa com una negra, apila franchs y més franchs, y quan t' plena la bossa y veu que ja pot gastar, comensa á comprar grans barcos, y canons d' aquí y d' allá, y fusells de totes classes y aparatos y animals. Passa comptes, fa revista de tot lo que t' comprat y vevent que n' hi ha de sobra per fer... lo qu' ella ja sab, murmura aixis, en veu baixa: —Ja estich á punt; ja no hi ha perill de que pugui rebre; quan lo moment vingui ¡plaf!

Pero l' Alemania 's lleva un demati: aixeca 'l cap, y mirant desde l' Alsacia lo que Fransa t' entre mans, obra quatre pams de boca y plena d' espant diu:—¡Aaah!—Se vesteix á corra-cuyta, surt al carrer com un llamp, y vinga comprar grans barcos, y canons d' aquí y d' allá, y fusells de totes clases y aparatos y animals. Quan t' ja 'ls trastos á casa, se 'ls mira, 'ls conta ab afany, comparantlos ab las eynas que t' 'l vehí del costat, y exclama entre si:—Respiro, torném á estar tants á tants.

L' endemá Fransa s' adona del que han fet los alemanys y medita la manera de tornarlos á trompar. La *revanche* es necessaria, si no pot sè avuy, demá. Busca quartos; escassejan, pero 's troban ab treballs, y torna á comprar més barcos, y canons d' aquí y d' allá, y fusells de totes classes y aparatos y animals. —Ja la torno á tení á sota— diu la Fransa, respirant; —si Alemania m' inquieta, l' aplasto ab un cop de má.—

Mes Alemania vigila y vigilant, ha observat los gastos que Fransa feya pera pujarli á caball... Es precis espavilarse y no perdre un sol instant. Lo Tresor no t' ni un céntim, pero no importa; en 'quest cas se treuen de sota terra: per fi 's troban uns quants *marshs* y 's torna á comprar més barcos, y canons d' aquí y d' allá, y fusells de totes classes y aparatos y animals.

Fransa, que ho veu, pert la calma y fá un esfors sobrehumá, gastantse fins l' últim xavo en armas. Prussia fa igual y emplea l' última *llavina* en canons y en animals. Los dugas nacions se miran bramant d' ira, esbufegant, y esperant ab impaciencia qui donará la senyal.

Si aquest instant demá arriba ¿no saben qué succehirá? Que com que Alemania y Fransa s' han gastat ja l' últim ral en canons, armas y barcos, en lo moment de dir ¡vál no tindrán diners per pólvora y no podrán disparar, y haurán de torná á caseta avergonyits y tronats, ab lo seu capdell de barcos, y 'ls canons d' aquí y d' allá, y 'ls fusells de totes classes y 'l bè de Dèu d' animals.

C. GUMA-

Becerra va fer un discurs de quatre hores, y aixó que al comensá á parlar va dir que seria breu.
 Pero aixó sí, no se li pot negar: va dir coses molt bonas.
 Tot de un plegat va preguntarse:—
 «¿Perqué estare jo sempre en l'oposició?»
 ¡Que sé jo, pobre de mí! Deurá ser la seva planeta.

Mes endavant va dir:
 «Pertanyo á un partit que té un programa y prestigi militar. ¿Som poch? Donchs més petit, molt més petit es encara un gra de dinamita, y fa saltar un edifici.»
 Ara m' explico perque al alsarse en Becerra á parlar, tots los diputats van sortir del saló de sessions.
 Sent en Becerra un gra de dinamita, figúrinse vostés si li dona la rauxa de explotar!

Cada dia una extranyesa.
 Se publica á Zaragoza un periódich titulat *La Derecha*, y aquest periódich ha publicat una carta de un corresponsal que diu qu' es masó y afirma qu' en Sagasta també ho es.

Donchs creurian que 'l fiscal ha denunciat al periódich?
 Y ara 'l corresponsal va per Madrid ensenyant lo titol que té de francmasó, refrendat y suscrit de puny y lletra del mateix Sagasta.

No s' escandalisin que la cosa no val la pena.
 Hi ha masons en actiu servey.
 Hi ha masons que dormen.
 Y en Sagasta n' ha inventat de una nova especie. En Sagasta ha tret la moda dels massons que menján.

Un párrafo de un periódich conservador de Madrid:
 «Lo Sr. Cánovas es un águila.»
 ¡Ditxós Sr. Cánovas!... Ab una mica més aquest home ho es tot: mónstruo, águila y qui sab que més.
 No li faltaria sinó llogar una barraca de la Plassa de Catalunya y ensenyarse.

Lo govern tracta de arrendar los tabacos.
 Temps endarrera va arrendar las contribucions.
 Ja no li falta sinó que arrendi als espanyols.
 En qual cas, no li arrendo la ganancia.

Lo dia de la Concepció l' Ajuntament va assistir á la Catedral en companyia de la banda de música.
 Y per fer més upa, 'ls músichs anavan de gala, ab lo plumero sobre 'l casco.
 Un nen al veure'ls va tenir un acudit:
 —Es molt extrany, deya, que tot justament ara que no hi ha moscas, los músichs de Cala Ciutat treguin lo plumero.

En Becerra s' ha mostrat benévol ab lo govern.
 En Lopez Dominguez en cambi s' hi ha mostrat molt fiero.
 Y aixó que tots dos pertanyen á la mateixa barbería.
 Pero després de tot no es extrany: en Becerra dona sabó.
 Y en Lopez Dominguez agafa la navaja y afayta á repél.

Un diputat zorrillista va dirigir una pregunta al Congrés de la qual se dedueix que 'ls bñens de la corona no pagan contribució.
 Pero hi ha més encare. La contribució que haurian de satisfer los citats bñens de la corona la pagan los pobles en quals termes radican.
 Algún temps la corona estava simbolisada per un carro triunfal, sota del qual s' ajeyan los súbdits y morian aplastats.
 Avuy podria simbolisarse ab una premsa qu' exprém las butxacas dels ciutadans.

Ha deixat de publicarse *La Regencia*.
 Ja vaig dirho desseguida:
 la *Regencia* per mi, te poca vida.
 Al Ferrol, en cambi, comensará prompte á publicarse un diari titolat *La Monarquía*.
 Ab tot y estar resolt,
 ja veuran com tampoch durará molt.

Ha sigut anulada l' acta de Gracia, y 'l brigadier Borbon y Castellvi s' ha quedat en terra.
 ¡Pobre Borbon! Lo qu' es aquest si qu' está ben

fresch. ¡Si en Martinez Campos no li dona un cop de mal!

Un elector fill de Gracia quan ho vá saber me deya:
 —Me 'n alegro: hi tornarem, que fe actas novas m' engrescan, pèl gust de torná á enviarlas tan brutas com la primera.

Ara sí que va de veras.
 Lo colegi de cardenals está estudiant si es convenient ó no qu' 'l Papa se 'n vaji de Roma.
 Si 'l colegi opina que sí, 'l Papa agafará 'l trastets y se 'n anirá á viure en un altre puesto.
 Los ho adverteixo pèl seu govern: mirins'hi una mica avants d' anar á Roma, perque s' exposan á no veure 'l Papa.
 En una senmana hi ha hagut en tota Espanya una pila de suicidis.
 Res; personas de genit viu, que no tenen paciencia per esperar que 'l govern las mati de gana.

Un periódich de Sant Lluís (Senegal) denuncia las maniobras de un barco alemany en ayguas de Dakar. Los oficials ván desembarcar provehitis de aparatos fotogrífichs y ván pendre varias vistas.
 Los alemanys son aixis: avants de casarse volen lo retrato de la núvia.

En Cánovas ha declarat que continuaria prestant la seva benevolencia al govern que presideix l' home del tupé.
 D. Anton ha passat de l' escala zoológica al reyne vegetal.
 Avuy ja no es mónstruo; es manzanillo.
 Y en Sagasta s' adorm confiat á la seva sombra.
 ¡Pobre Sagasta! Sense adormarse'n está representant l' últim acte de la *Africana*.

¡Ah! ¿que no ho saben?
 Alló de la esquadra va endavant.
 Ja s' ha presentat y aprobat lo projecte.
 Ara no falta més que la esquadra.
 Si per fi de festa tot se deixa corre, com es de teme, lo qu' es nosaltres nos quedarem molt tranquils.
 Perque si bè no tenim esquadra, tenim en cambi, mossos de la *idem*.

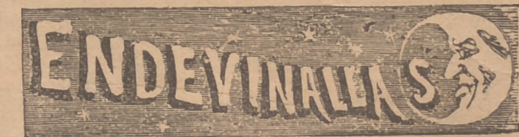
Un minyó molt aixerit va ferse fer un gabán.
 —¿Quán val? va preguntar, y 'l sastre li va respondre:
 —Vint duros.
 —Ja veurá, ara ni donarè dotze y 'ls vuit los hi quedaré á deure. ¿Li está bé?
 —Home... tractantse de vosté... no faltava més...
 Al cap de dos ó tres mesos lo sastre va presentarli 'l compte de vuit duros:
 —Pero home ¿qué 'm porta aquí? Al donarli 'ls dotze duros no varem quedar ab que 'ls vuit los hi quedaria á deure? Donchs si ara 'ls hi pagava ja no 'ls hi deuría, y jo avants que tot tinch paraula.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Tem-pes-tad.—Malnom.*
2. MUDANSA.—*Cara-Cera-Cura.*
3. INTRÍNGULIS.—*Pisa.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Sampedor.*
5. GEROGLIFICH.—*L' una ma renta l' altra y las dos la cara.*

Han endavinat totas las solucions T. Moragas y P. de Monja; 4 R. T. Diplomátich; 3 Un aficionat y N. A. y J. T.; 2 Un filarmónich y 1 no més Pau de l' Orga.

XARADA.

—Ay lo total de la mare,
 (diu l' esposa de 'n Joanet quan renta del seu fillet cada dematí la cara.)
 Mira si creus á la Quima quan te porta á passejá te comprará la mamá una bónica tres prima.
 Pro veuréu, d' aquí á un primera-dos, brut ja tornaré á estar y quan vinga la ninyera

l' haurém de torná á rentar si 'l volém deixar *darrera*.

C. DE BARRIL.

ENDEVINALLA.

Casi sempre ab un sol péu me sostinch y no coixejo: mas miradas no barijeo ab cap més semblant que 'l mèu: soch hermós y resplandent, no tinch frente ni perfil; y enlluherno y sols de un fil está ma vida pendent.

BIGOTI.

CONVERSA.

—Ahont vés tan determinat Martí.
 —Volia anar á buscar en Pepito.
 —Ahont vos havéu de trobar.
 —Frente al teatro que havém dit.

A. SLLAP DE BRENDA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..

Primera ratlla vertical y horizontal: poble de la provincia de Barcelona.—2.ª població catalana.—3.ª un aucell.

J. MORET.

GEROGLIFICH.

×
 BOO
 20 20
 MI
 9

XANXAS DE LA GUARDIOLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Candor Salamá, A. Sanamor, R. T. Diplomátich, Anton y T. A., A. Palleja, Pela Trunfas, J. C. Pastisser, M. Rubira, F. Amouroux, J. M. Gennés; Eliseo, D. Sala, Manya del Vapor Veil y J. V.: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*
 Ciutadans N. A. y J. T. Un aficionat, Coll O. O., S. Sust, Un Cerveri, H. I. T., Masnou J. Helof, Un Vilafranqui, Frascuellillo, Matamonaquichs, J. Fernani, Saldoni de Vallcarca, F. Anet, J. Pujol, Kin Fo, J. Bta. Miró: *Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*
 Ciutadana Pepet del Carril: Respecte la poesia *Llenguatge mut*, fixis en la segona estrofa: los inglesos no son los que deuen, sino 'ls que no poden cobrar.—Sir Pystrinchs: Esta bé.—R. B. Idem.—Ll. Casellas: Gracias per la felicitació: en lo sonet hi ha versos mal medits.—F. C. Gonzalez: Esta molt bé.—J. C. nte Lacoste: Aquesta senmana no ha estat tan felis com las anteriors.—Un Viatjant: La poesia está bé.—J. Bonell: Igual que la de vosté, lo demés no serveix.—J. Reig V.: Gracias per l' envió: esta bé.—J. C. y Ll. M.: Las polémicas han de ser de punta, y lo que 'ns envian es molt frivol.—R. D. (Viladomiu); R. V. (Sant Hipólit); Barrina Granollers; R. Ll. (Sant Feliu); y G. B. (Alcover): Quedan servits.—F. R. R. (Masnou); No val la pena de parlarne.

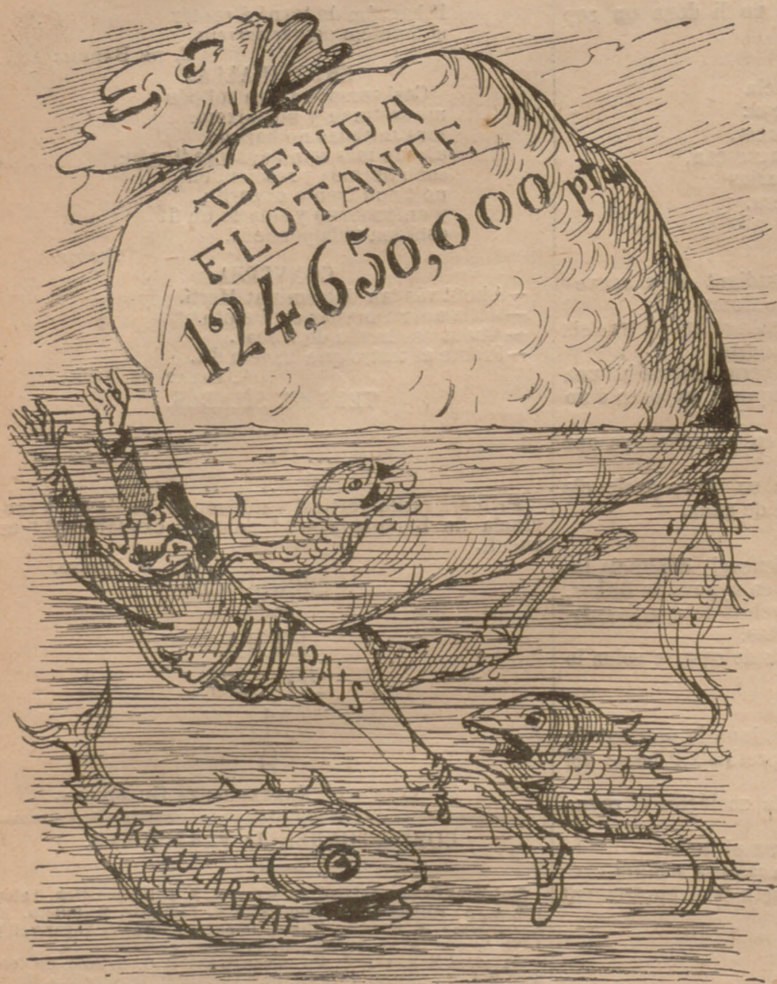
SEGONA EDICIÓ

Preu DOS ralets.

Se ven en la llibreria Espanyola de Lopez, Rambla de Mitj, 20, principals llibrerias, Kioscos y Corresponsals de LA CAMPANA y La Esquella.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

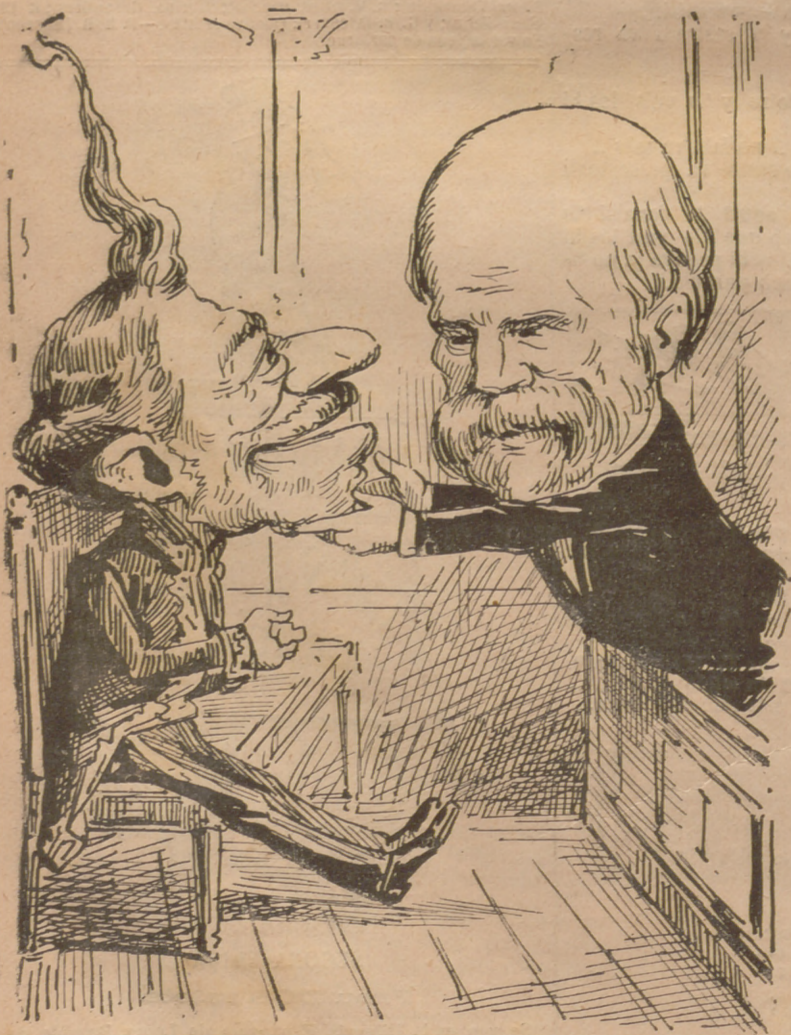
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

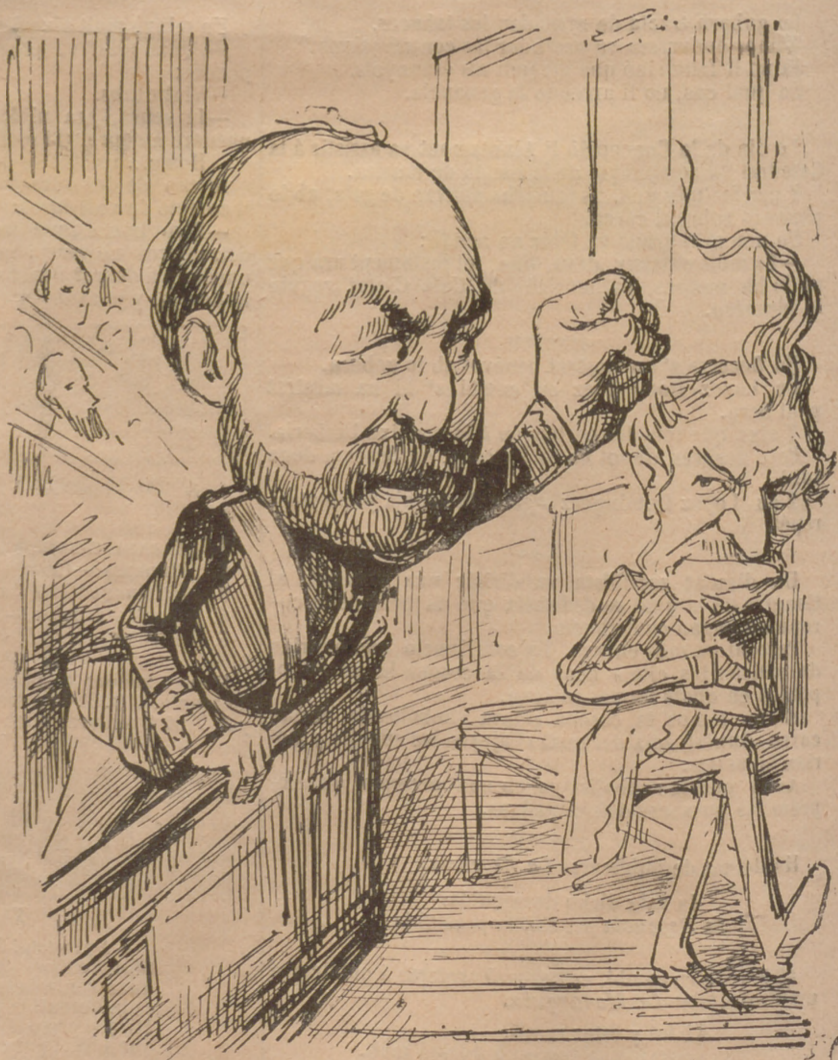
Mentres la *Deuda flotant* puja, lo país se ofega.

Diuhen que 's tracta de unir estretament als liberals monárquichs.

L' esquerrá Becerra combat á n' en Sagasta fentli mimos.

L' esquerrá Lopez Dominguez, en atenció als frets de aquests dias, li dona llenya.